

GLOSSA

a càrrec de:

Maria José Bilbao i Buñuel
Barcelona 18 de febrer de 2020:

Alcaldessa, Regidor, amigues i amics,

Jo soc una barcelonina-kallipolera ,en qualsevol ordre perquè després de més de 50 anys Barcelona i Kallípolis són indestriables per mi.

M'han regalat el privilegi de fer una glossa del meu club en aquesta sala tan significada de la meva ciutat, potser perquè, certament, hi soc des de l'inici però molt em temo que també perquè ja soc "una de las más viejas del lugar".

Com a kallipolera us he d'explicar que el club neix el 1968 quan un grup molt reduït de persones afeccionades a un esport que aleshores es deia ballet aquàtic, decideix constituir-se en club. Bé, de fet el Kalli no es crea, en el sentit que no sorgeix del no res. Les persones ja hi eren. Érem poques, molt poques, però entusiastes seguidors de la il·lusió i la voluntat del César Villegas (el primer i únic president del club per clamorosa unanimitat) per mantenir viva la pràctica d'aquest esport en aigües massivament practicades de natació i waterpolo i, aleshores també dels salts que llavors en deien "ornamentals".

Érem una anècdota en el món aquàtic -per cert brillant i exitós- de la ciutat on es va fundar el primer club de natació de l'estat espanyol.

Les noies del ballet i el Villegas. Quasi com "les coristes de l'aigua"; noies que nedaven amb música i duien vestits de bany guarnits i pinces al nas....

Però ja es disputaven campionats d'Espanya i el Kallípolis ho va començar a guanyar tot (cert que als inicis amb poca competència).

I així, l'anècdota es va incorporar a lo regular, i el grup es va anar engrandint, mai no massa, primer només amb adolescents i progressivament amb la incorporació de nenes cada cop més petites.

Els anys 70 se'ns obren les portes de la piscina municipal de Can Caralleu, aleshores només descoberta, i els estius esdevenen una festa on preparem millor els campionats i també les exhibicions per les piscines que ens nodrien dels diners necessaris per anar a competir.

Els hiverns van deixar de ser nedats a les aigües tèrboles (en el més estricte sentit del terme!) de la piscina-bany públics de la Travessera de Gràcia, on segurament ens vam immunitzar davant tot tipus de malalties infeccioses (i aquí estem dempeus!), i les matinals abans de l'escola ja les podíem fer a la Piscina Sant Jordi.

Després, anys màgics a Can Caralleu ja en piscina coberta estiu i hivern. Allà vam gaudir de tenir una seu estable i van ser uns anys de consolidació. Des d'aleshores és la ubicació de l'activitat esportiva del club.

La gent dels inicis seguim i transmetem aquell coneixement autodidacte que el César ens va regalar, i fem d'entrenadores de les generacions, ara sí, molt joves. Amateurisme en estat pur del que en gaudeix tothom: qui fa i qui rep.

I arriba el punt d'inflexió: el 1984 la natació sincronitzada (ja no ballet aquàtic) esdevé disciplina olímpica i dues noies, Anna Tarrés i Mònica Antich hi participen. El Kalli és a Los Angeles!. De Can Caralleual Món!

Els esdeveniments es precipiten i la ciutat de Barcelona guanya la cursa (sí, això també va ser una competició) per organitzar els JJOO del 92. I el Kalli hi és. Núria Ayala, Eva López i Marta Amorós són les tres atletes que participen (no es competia encara per equips), les tres del Kalli, i tothom al club, com ho vàrem fer tots els clubs, s'aboca al voluntariat i el nostre esport es fa definitivament conegut.

I el Kalli continua, amb nedadores de totes les edats, i l'esport va evolucionant essent a finals dels 90 una disciplina esportiva molt exigent. I el club s'adapta malgrat cada cop les necessitats són més grans. I el 2003 de nou arriba un gran esdeveniment, els Campionats del Món a Barcelona on es produeix una autèntica comunió entre la sincro i l'afició, i les grades s'omplen a vessar de gent entusiasta que explota amb la primera medalla que arriba amb la música de Barcelona amb la Caballé i el Mercury i encara se'ns posen els pèls de punta quan ho recordem.

I vindran més JJOO i més campionats, i més nedadores del Kalli hi participen. El club s'incorpora a les explosions esportives a tots nivells.

Avui les tècniques són professionals però segueixen tenint lligams amb el club, i l'amateurisme persisteix en les nedadores i, ara ja també, nedadors, i el club es sosté perquè munts de famílies imprescindibles han fet i fan possible que actualment més de 300 nenes i nens, noies i nois, i

dones de tota edat i nivell puguin practicar aquest meravellós esport per lleure o per competir amb i pel club.

El Kalli segueix sent un petit gran club on es poden generar lligams d'amistat i fidelitat de per vida tot compartint la passió per la sincro.

He dit kallipolera i barcelonina.

Soc barcelonina. No he nascut aquí però me'n sento profundament.

Tot el que molt resumidament us he intentat relatar ha estat així perquè aquesta nostra ciutat ha volgut donar-li a l'esport un paper fonamental.

Penso en Manuel Ibern quan li parlàvem de les nostres necessitats en moments delicats (que n'hi ha hagut uns quants), aleshores aquí a la Plaça Sant Jaume, i en el recolzament fonamental que vam rebre de persones com Albert Batlle o Albert Soler (no vull donar més noms perquè si me'n deixés algun em sabia molt greu i són molts) i de les tècniques i tècnics de l'IBE que ens han assessorat i ajudat, i han compartit la nostra voluntat de persistència en contextos cada cop més complexes i alhora il·lusionants. Han estat i són moltes les persones a qui agrair ajuda i complicitat.

Barcelona ens ha donat la oportunitat d'organitzar esdeveniments internacionals com el Gran Premi Ciutat de Barcelona de Natació Sincronitzada, ens ha permès gaudir de l'aigua de Can Caralleu i ens ha fet sentir participants del projecte esportiu de la ciutat donant-nos veu en processos tant importants com el Pla Estratègic de l'Esport, entre altres.

Sentim avui l'orgull i el privilegi de ser barcelonines i barcelonins i que Barcelona ha fet molt per nosaltres, i esperem que la ciutat pugui estar orgullosa del que nosaltres, modestament, hem fet i podem fer per ella.

Moltes gràcies.

Maria José Bilbao i Buñuel

Barcelona, 18 de febrer del 2020